

Нѣма нищо за чудение, гдѣто въпроса за съединението на двѣтѣ български части занимава и въсплемеява тука всички умове. Отъ самото поседване на Балканския полуостровъ, сирѣчь отъ VII вѣкъ, българитѣ всѣкога сж образували етническа единица, нация, и както въ врѣме на тѣхното величие, при царь Симеона и неговитѣ приемници, тѣй и когато се намирали подъ владичество на оттоманитѣ. Европейската дипломация расчленила тая, и до сега живуща, националностъ на три части, отъ които едната образув почги независимо княжество, България; другата — господарство на полвина освободено, Румелия, и третята — областъ, напълно поробена подъ турското иго, Македония. Какъ могатъ българитѣ да се покоряватъ на постановление, което жестоко наранява тѣхнитѣ исторически въспоминания и тѣхнитѣ материални интереси, особено, когато въ Санъ-Стефано билъ вече на миѣ осъществень за тѣхъ идеала, който тѣ никога нѣма да забравятъ?

Когато казватъ на българитѣ да уважаватъ трактатитѣ, тѣ отговарятъ: „Тѣзи трактати сж създадени противъ насъ, и ний никога не сме ги подписвали и не сме ги приемали. Южна България допълняла сѣверната, която е по небогата и има по малко способни хора. Търговскитѣ сношения биле по дѣятелни и югъ испрашалъ на сѣверъ продукти отъ по топлия поясъ. Митничната граница, прокарана произволно отъ дипломатитѣ, причинила прѣчка на тая търговия, която се опирала върху общността на племето и происхождението. Създали дѣ полвини отъ единъ народъ, които отдѣлно не могатъ да се доводствуватъ съ своитѣ срѣдства и които сж прѣтиснати отъ тежината на двойното правителство. Що се касае до самото създаване на дипломатитѣ, то, като нѣма никакви корени въ историята и съвсѣмъ оставя на страна итереситѣ и желанията на народитѣ, — очевидно не може и да има никаква надѣжда на трайностъ!“

Въпроса за езицитѣ причинява тука, както и навсѣкждѣ, гдѣто различни националности сж съединени въ едно господарство, — дѣйствителни затруднения и дава поводъ за мно-